

EXPOSURE 2010S2 CD, 2010S2 AMP

Valamivel több mint öt éve kopogtattak be hozzánk először az Exposure 2010-es készülékei, és mivel akkoriban már a belépő szintű sorozat S változata futott, rögtön a továbbfejlesztett CD lejátszó-integrált erősítő páros adott ízelítőt a függetlenségét a mai napig őrző angol specialista legújabb kori kínálatából. A következő modellváltásról szerencsére már nem maradtunk le, így most bemutatjuk a frissen megjelent S2-es generációt.

2010S2 CD lejátszó

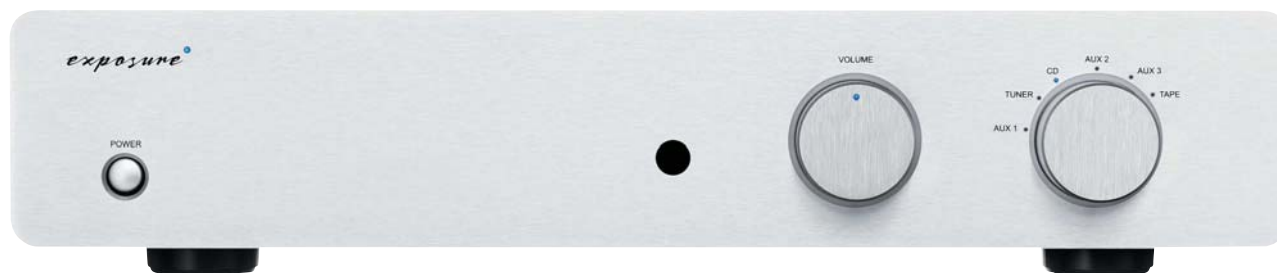
Túl nagy lendülettel mégsem vehetjük magunkat az újdonságok sűrűjébe, mivel a gyártó a tőle megszokott visszafogottsággal nyilatkozik a változásokról, a szűkös ismeretek alapján pedig a generációváltás helyett inkább a finomhangolás lenne a találébb kifejezés. Persze jól bevált dolgokon nincs is miért változtatni, márpedig a kezdetektől fogva színelumíniumból készített készülékháznál ma sem lenne könnyű alkalmasabb megoldást találni, de a lassan tíz éve változatlan, vagyis szigorúan hagyományos külsőt sem látta érdemesnek divatosabbra szabni a tradicionális értékrend őrzőire alapozó Exposure, a típusjelzést mindenestre eltávolította a 6 mm vastag, húzott előlapról. Nem tűnik ismeretlennek a fémszínű kivitel a bekapcsolt állapotot jelző leddel együtt kék színben, míg a feketén pirosban világító klasszikus VF kijelző sem, annál is inkább, mert már első, 15 esztendeje vásárolt alap Sony lejátszón is nagyon hasonló volt. Alatta, a kényelmes és mutatós lencseszerű gombsor végén

most is ott a kijelzést kiiktató kapcsoló, és a sávváltó gombok sajnos továbbra sem működnek gyorskeresőként. Ma már nem ódivatúnak bélyegzett, sokkal inkább környezettudatosnak számító mechanikus tápkapcsoló ébreszti a gépet mindenféle készenléti üzemmód nélkül, nem szerez viszont jó pontokat a spórolós lemezfiók, ami zajos, darabos mozgású, ráadásul az előd délceg alumínium homloklemez helyett neki már csak öntapadós szalaggal felragasztott műanyag lapka jutott. A 2010S kapcsán még saját gyártású meghajtóval büszkélkedett a gyártó, az S2-be a Sony lézerhez már kínai gyártmányú mechanikát választottak, panasz azonban rá sem lehet, halk, nem késlekedik a beolvasással, sávváltással, igen komfortos a készségesen reagáló, villámgyors keresés, ilyesmire optikai ROM meghajtótól nemigen számíthatnánk. Jelátalakításban őrzi a bizalmat a PCM 1716 DAC csip, a csinos kis toroid trafó külön szekunder kört tart fenn a digitális és analóg audio szekció, valamint a meghajtó számára. A hátlap felszereltsége sem szakít a hagyományokkal, az analóg mellett ott van

mindkét (a dobozon belül, egy aranyozott érintkezős jumper oldásával kikapcsolható) digitális audio kimenet a kuriózumszámba menő BNC csatlakozóval, pedig ez a korrekt módja a 75 ohmos koaxkábel impedanciahelyes illesztésének.

2010S2 integrált erősítő

Az erősítő megújulásán lényegében a mechanikus megoldást váltó elektronikus, pontosabban relés kapcsolástechnika bevezetését kell érteni, amivel tisztább jelutal sikerült létrehozni, javítva, transzparensbébbé téve a hangminőséget az előző változathoz képest. Ezúttal külsőségekben is megnyilvánul a nevezetes esemény, meg kell ugyanis válnunk a motorizált mechanikus bemenetválasztótól, és a látványos attrakciótól, ahogy a forgatógomb lámpáját villogtatva átparádézik egyik állásból a másikba. Led itt a gomb helyett a források elnevezése mellett van, a bemenetváltót sem forgatja már motor, kézmozdulatra viszont elég lendületesen moccan, lehetnének határozottabbak a nyugvópontok. A

hangerőszabályzó már maradt a régi motoros analóg potméter, ahogy minden egyéb körítés, ha nem számítjuk az innen is számúzott típusjelt. Pedig egyvalamin talán mégis érdemes lett volna változtatni: a dobozfedél szemcsés vagy inkább érdes felületébe beülő port legfeljebb bő vízzel lehet eltávolítani. Az alumínium ház egyébként nemcsak szemre hasonlít nagyon a lejátszóéra, méreteik is közösek, de a lekerekített sarkú előlapra az erősítőn egyéb szerep is hárul, ő vezeti el hűtőbordaként a felesleges hőt. A hőtermelésért főként a Sanken bipoláris tranzistorokból felépített végfok a felelős, belőle a melegen kívül változatlanul 75 W hasznos teljesítmény nyerhető ki csatornánként, vele együtt a bekapcsolás késleltetésének dacára megmaradt az enyhe, de nem túl elegáns hangszórópukkantó tranziensjelenség is. Hátral a 6 db aszimmetrikus vonali bemenet népes készülékpark mellett sem mondható szűkösnek, egyikük a külön kapható modul (akár saját kezű) beépítésével könnyedén átállít-

ható MM vagy MC phono üzemre. Természetesen nem hiányozhat a felvétel és az A osztályban előerősített előfok kimenet sem. Az erősítőnek is van egy hátlapi specialitása, a nem valami szoros tartású, semmilyen más csatlakozót nem fogadó sülyesztett banáanaljzatok, mindjárt két készlettel belőlük a kettős kábelezés híveinek örömeire. Bemutatónk végére maradt a távkapcsoló, ami nem is klasszikus, egyenesen antik darab, de nem a szó pozitív értelmében, fantáziátlan, fekete műanyag testtel, néhány színes gombbal, de a célnak végül is megfelel, és még a lejátszót is vezérli.

Hangminőség

A New York-i Filharmonikusokkal határozott, kerek a megszólalás, de a Focal hangosítás lehetőségeihez mérten egyúttal kellemesen lágy, szórakoztató is a zene, kiváló kompromisszumérzékkel, mindkét kifejezőmód híveit megnyerve egyensúlyoz az értelemre és az érzelmekre ható hangzásvilág

határán. Kellően közvetlen a megjelenítés, kicsit sem tartózkodó, kényelmesen nyílt a zenekar, érzéssel, kifinomultan, kimondottan zeneien, meszterkeltséget nem ismerve muzsikál. Már csak ezért sem túlozza el az analitikát, nem részletszegény ugyan, de nem is a felbontáson van a fő hangsúly. Hiányérzetünk azonban így sem lehet, hiszen ezzel együtt is teljesen kiegyensúlyozott, harmonikus, jól kontrollált, mégsem visszafogott az előadás, különösen a nyugodtabb, halk jelenetek érintik meg a hallgatót, ilyenkor a legjobb a hangulat és a kidolgozottság elegye. Persze tuttik környékén sem vészes a helyzet, mert bár kicsit megcsappan a precizitás, a részletezés mélysége, de az egyensúly megmarad, remekül kitart a friss ritmus. Az alapállásban is nyomatékos, határozott súlyú, fegyelmezett megjelenítésben így, alaposan meghajtva is megmarad a harmónia, bár egy egészen enyhe feszültség azért tagadhatatlanul bujkál a hangban. Nem volt még szó a sztereoékepről, de csak azért, mert ezen a téren amo-

lyan jó közepes a rendszer, nem vésszesen lapos a hangszínpad, kielégítően szélesre vonták a képzeletbeli függőnyt, de átütő harmadik dimenzióra nem nagyon számíthatunk. A Pawnshopba térve érdekesen megváltoznak a hangkép arányai, most nem annyira lágyak a hangszerek, erőteljesebben, egész keményen koppannak a vibrafonfutamok, karakánabb a szaxofon, a klarinét. Szerencsére túlzásba nem esnek, még a hegedűversenyen alig szóhoz jutó magassáv sem, ami most bőven kap szerepet, mégsem játssza túl, élénk, inkább selymes, mint fémes, kimondottan nyílt, de cseppet sem szúrós. A színpadkép meg szinte univerzumnaként tárulkozik ki az eddig mérsékelt térbeliségéből, tekintélyes mélységgel, aprólékos pozicionálással büszkélkedhet, kellő kezűgyességgel hallás után lehetne rajzolni a zenekari felállást. Stínggel megint csak más arcát mutatja a lán, nagy kár, hogy nem éppen a legelőnyösebbet. Mondjuk addig nincs gond, míg a szelídebb, akusztikus dalok között válogatunk, de ahogy élénkül a műsor, úgy keményedik, éle-

sedik a hangzás, nagy hangerőn hol harap, hol meg süvít az ének, a pergődobütések puskalövésként dörrönnnek, az egészhez pedig kigyúrt basszuslöketek adnak méltó aláfestést. De nem tart túl sokáig a virgoncság, még félhangerő előtt klippeléssel int önmérsékletre az erősítő, viszont meglepetésre keményebb stílussal sem durvul tovább a megszólalás, ízesen nyers hangot üt meg a Deep Purple, ami egyáltalán nem hátrány, bár néhol túlzottan is hasít Gillan a felsőközépb, messze lemarad mögötte a basszus.

Ajánlás

Papírban nem tűnnek olyan eget verőnek a módosítások, a gyakorlatban azonban nagyon is beválik a dolog, minden szinten előremutatók a változások, egészségesebb, kerekesebb most a 2010-esek megszólalása, az akkoriban gyengélkedő basszus is magabiztosabb, de még mindig érvényes a megállapítás: elsősorban klasszikus, akusztikus dalmokra találták ki őket. Persze akár elharmarkodott is lehetne az ítélet, hiszen annak idején az S generáció még

másik hangsugárzóval szólalt meg, de a Quad 22L2 párral tett gyors ellenpróba is az S2-esek mellett szól, sőt, könnyebb műfajokon a Quad-féle stílus még jobban is fekszik nekik a Focalénál, velük szelídebb, lágyabb, valamivel kivezérléstűrőbb a hangzás.

Zajác Tamás

EXPOSURE 2010S2 CD

Frekvencia átv.: 20 Hz – 20 kHz
 Jel/zaj viszony: >100 dB
 Méretek (mm): 440×90×300
 Tömeg: 5 kg

Ár: 259.000,- Ft

EXPOSURE 2010S2 AMP

Teljesítmény: 2×75 W
 Frekvencia átv.: 20 Hz – 20 kHz
 Jel/zaj viszony: >100 dB
 THD: 0,08 %
 Méretek (mm): 440×90×300
 Tömeg: 7 kg

Ár: 239.000,- Ft
 Forgalmazó: Akusztika
 Tel.: +36-1-321-5384